

hvert enkelt Skibs Vedkommende befalet med den Digtighed og Nidfærthed, uden hvilken heller ikke Flaaden er Noget værd. Men da vi ikke ere rige nok til at give Millioner ud til Søforter paa samme Tid som vi anvende Millioner paa Skibe, saa bliver jeg ved det Sidste, ved Skibene, og raader til, at vi ikke mere fordybe os i Udgifter til et Søforsvarsvæsen, som jeg troer ifølge Tidernes Medførfølge ikke længer er sikkert. Jeg skal forbeholde mig, om det høie Thing tillader det, at give de Oplysninger, der endvidere maatte kunne ønskes, naar jeg har hørt de Indvendinger, der maatte fremkomme mod vort Forslag, og jeg beder tillige mine ærede Medforslagsstillere om at hde mig den Bistand, som Sagens Vigtighed virkelig fortjener.

B. Christensen: Jeg tvivler ikke om, at den ærede Krigsminister og de fagkyndige Medlemmer, der have Sæde her i Thinget, ikke ville undlade at behyde de mange Indvendinger, vi nu have hørt fremføre af det ærede Medlem for Roeskilde (H. Hage), men jeg har dog ønsket at tage Ordet imod ham, fordi jeg troer, det er godt, at han, naar han, skjøndt Rægmand, fremfører et saadant efter min Mening mærk værdigt Forslag, bliver imødegaaet ikke blot af Militaire, men ogsaa af Rægmand. Den ærede Forslagsstiller — han maa undskyldes at jeg kalder ham saaledes, skjøndt han var saa mærk værdig besteden blot at nævne sig som en blandt dem, der havde skrevet deres Navne paa dette Forslag — vil bringe os til at afflaae en Bevilling, Krigsministeren har begjært, ikke til en ny Befæstning, men til en alt tilstedeværende Befæstnings Forsyning med Skjts. Jeg troer, man maa holde sig dette skarpt for Die; thi føre vi Spørgsmaalet simpelthen tilbage dertil: Skal den Befæstning paa Søfiden af Kjøbenhavn, der er tilstede, forsynes tilstrækkeligt med det bedste mulige Skjts, eller skal den det ikke — og saaledes opfatter jeg Spørgsmaalet — da tilstaaer jeg, ligesom, at det forekommer mig meget besynderligt at dvæle ved, hvorvidt en Fiende kan angribe f. Ex. fra Charlottenlund eller fra andre Steder, hvor disse Forter maaskee ikke kunne virke, men hvor man dog vel kan

komme til at virke ved andre Anlæg f. Ex. ved Kjølbatterier, der jo kunne opføres i en forholdsviis kort Tid. Det ærede Medlem har sagt, at disse Forter vare uhenfigtsmæssige, at de burde have været erstattede ved dygtige søgaaende Skibe, med svømmende Batterier, men dette skal jeg lade staae hen. Det er vist, at vi ikke i Fortiden have haft og ikke i den nærmeste Fremtid ville kunne faae saadanne svømmende Skibe eller Batterier, der kunne afgive et virkeligt Værn, men jeg troer tillige, forsaavidt en Rægmand tør have en Mening om Saadant, at det er en afgjort Sag, at stort Skjts paa faste Batterier har en uhyre Overlegenhed over lignende Skjts, anbragt paa svømmende Fartøier. Den ærede sidste Taler, der saa ofte foredrager engelske Efterretninger for os, maa sikkert have seet mange Efterretninger, som erkjende dette for et uimodsigeligt Factum. Jeg troer derhos, at Skjts er saaledes uvillig, at det vistnok ikke kan nægtes, at Venhittelsen af det allernæste svære Skjts man har — og forsaavidt jeg har forstaaet Krigsministeren, sigter han netop til Anstæffelsen deraf — vil kunne afgive et ganske godt Værn imod det Angreb, som de omhandlede Forter nærmest ere beregnede paa at møde. Det forekommer mig, at det vilde være ganske mærkeligt, om vi i et Dieblis, da næsten alle Europas Lande staae krigsventende og beredende sig paa at møde Krig, samt da vi ganske vist ikke mindre end de fleste Lande maae være i dette Tilfælde, skulde ville undlade at sætte os i Stand til at møde et Angreb saa virksomt, som det blot er muligt. Jeg for min Person kan derfor paa ingen Maade slutte mig til det ærede Medlem fra Roeskilde; selv om han maatte have Ret, hvad jeg ikke troer, kan jeg paa ingen Maade berolige mig ved, at Anstæffelsen af svømmende Pantserfibe skulde være et tilfredsstillende og bedre Værn. Jeg var ikke tilstede her, da Taleren var om Anstæffelsen af et større Pantserfibe, og jeg maa tilstaae, at jeg ikke sikkert veed, hvorledes det ærede Medlem stillede sig dertil, men tager jeg ikke feil, stemte han derimod. Dog dette være nu som det vil, saa vilde det gjøre mig ondt for Fædrelandet, men det vilde ogsaa gjøre mig ondt for dette Thing, om man,